

A woman with long, wavy blonde hair, wearing a white, flowing dress, lies on a dark, reflective floor. She is holding a sword with a wooden hilt and a silver blade. The scene is dimly lit, with a soft blue light source above her, creating a dramatic and somber atmosphere.

Paní půlnoci

CASSANDRA CLARE

TEMNÉ LSTI KNIHA I

SÁGA O LOVCÍCH STÍNŮ

Od autorky úspěšných sérií
NÁSTROJE SMRTI a PEKELNÉ STROJE

Paní pŕlnoci

Paní půlnoci
CASSANDRA CLARE
T E M N É L S T I

KNIHA PRVNÍ

Přeložily
Eva Maršíková a Alžběta Lexová

#B3KLAB
YOUNG ADULT BY SLOVART

Text copyright © 2016 Cassandra Clare
Jacket photo-illustration copyright © 2016 Cliff Nielsen
Translation © 2017 Eva Maršíková a Alžběta Lexová
Czech edition © 2017 Nakladatelství Slovart

Všechna práva vyhrazena. Bez písemného svolení vlastníka práv není povoleno publikaci ani žádnou její část použít pro reprodukování či ukládání v rešeršním systému, ani ji jakýmkoli prostředky šířit, ať již elektronicky, mechanicky, kopírováním, nahráváním nebo jinak.

Paní půlnoci

Z anglického originálu *Lady Midnight*
(Margaret K. McElderry Books, New York 2016)
přeložily Eva Maršíková a Alžběta Lexová
Redigovala Jana Kunová
Korektury Jiří Kettner
Editorka Sára Vybíralová
Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v edici #BOOKLAB v roce 2017
Vydání první
Sazbu zhotovil Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

ISBN 978-80-7529-259-9
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovalt.cz

Věnováno Holly
Byl to elf.

PROLOG

Los Angeles, 2012

Kit měl ze všeho nejraději noci, kdy se konal stínový trh.

Při těchto příležitostech měl dovoleno vyjít z domu a pomáhat otci na stánku. Na stínový trh chodil od svých sedmi let. Vždycky když v Kendall Alley ve staré části Pasadeny přistoupil k obyčejné cihlové zdi a prošel jí do světa hýřícího barvami a světlem, pocítil chvilkové leknutí a údiv, jež ho neopustily ani po osmi letech pravidelných návštěv.

Jen pár bloků odtud sídlily prodejny Apple nabízející nejrůznější technické vymoženosti a notebooky, restaurace, krámky s biopotravinami, obchody s oděvy American Apparel a trendy butiky. Tam, kde teď stál Kit, však boční ulička ústila na rozlehlé náměstí chráněné ze všech stran zábranami, aby nemohl na stínový trh z nepozornosti vstoupit někdo nepovolaný.

Losangeleský stínový trh se konal za teplých nocí a zároveň byl i nebyl. Kit dobře věděl, že mezi řadami křiklavě vyzdobených stánků se ocitá na místě, které s východem slunce zmizí.

Dokud tam ale byl, náramně si to užíval. Bylo náročné žít s darem, který nikdo kolem něj neměl. Darem to tedy nazýval jeho otec, ačkoli

podle Kita to žádná velká výhra nebyla. Hyacinta, kartárka ze stánku na okraji trhu, mluvila o jeho daru jako o vnitřním zraku.

Takové označení už Kitovi dávalo větší smysl – jediné, čím se lišil od obyčejných dětí, bylo totiž to, že *viděl* věci, které ostatní nevidí. Některé z těch věcí byly neškodné, třeba skřítci vylézající ze suché trávy podél popraskaných chodníků, bledé obličejé upírů na benzínových pumpách uprostřed noci nebo muž, který bubnoval prsty o pult v bistru, a když se na něj Kit podíval pořádně, zjistil, že má místo nehtů drápy jako vlkodlak. Takhle to měl od raného dětství, podobně jako jeho otec. Vnitřní zrak byl dědičná záležitost.

Nejtěžší bylo odolat nutkání nějak reagovat. Jednou odpoledne cestou ze školy spatřil, jak se na opuštěném dětském hřišti surově rve parta vlkodlaků. Stál na chodníku a křičel, dokud nepřijela policie, jenže muži zákona vůbec nic neviděli. Od toho incidentu ho otec po většinu času nechával doma a dával mu staré knihy, aby se z nich sám učil. Kit hrál ve sklepech videohry a ven chodil jen zřídkka – buď ve dne, nebo když se konal stínový trh.

Na trhu se nemusel snažit zvláštní věci přehlížet, protože i ostatní návštěvníci toto místo vnímali jako barevné a plné bizarností. Byli tam ifriti, kteří drželi na vodítkách džiny plnicí přání, a nádherné tanečnice peri před stánky, kde se prodávaly nebezpečné třpytivé prášky. V jednom stánku seděla bánšička a nabízela kolemjdoucím, že jim sdělí datum jejich smrti, i když Kitovi vůbec nebylo jasné, proč by to chtěl někdo vědět. Byl tam taky klurikón, který se zabýval hledáním ztracených věcí, a mladá čarodějnice s nakrátko ostříhanými vlasy jasně zelené barvy prodávající kouzelné náramky a přívěsky k probuzení romantického citu. Když se na ni Kit podíval, usmála se.

„Hele, ty jeden Romeo.“ Otec štouchl Kita do žeber. „Nevzal jsem tě sem, abys mi tady flirtoval. Koukej jít pověsit ceduli.“

Nohou Kitovi přistrčil kovové schůdky a podal mu dřevěné prkno s vypáleným názvem stánku: JOHNNY ROOK.

Nebyl to zrovna nejnápaditější vývěsní štít, ale Kitův otec zkrátka fantazie příliš nepobral. Což bylo celkem překvapivé, přemítal Kit, když ze schůdků věšel ceduli, zvláště u člověka, mezi jehož zákazníky se vyskytovali čarodějové, vlkodlaci, upíři, šotci, ghúlové a při jedné příleži-

tosti i mořská panna. (Jejich tajná obchodní schůzka se konala v mořském parku SeaWorld.)

I když možná byla jednoduchá cedule opravdu nejlepší volba. Kitův táta sice prodával různé lektvary a prášky – a pod pultem dokonce i ne tak docela legální zbraně –, jenže ve skutečnosti k němu zákazníci chodili z jiného důvodu. Hlavní tahák jeho stánku spočíval v tom, že Johnny Rook věděl spoustu věcí. V losangeleském podsvětě se sotvakdy stalo něco, o čem by se nedoslechl, a nebyl v něm nikdo tak mocný, aby Johnny neznal některé z jeho tajemství nebo způsob, jak se s ním spojit. Byl zkrátka dobře informovaný, a pokud jste měli peníze, milerád se o část svých vědomostí podělil.

Kit seskočil ze schůdků a otec mu podal dvě padesátidolarové bankovky. „Někde mi to rozměň,“ nařídil Kitovi, aniž by se na něj podíval. Vytáhl zpod pultu červenou účetní knihu a začal ji studovat. Zřejmě se snažil vyčíst, kdo mu dluží peníze. „Nic menšího nemám.“

Kit přikývl, sehnul se a vyklouzl ze stánku. Byl rád, že se dostane ven. Každá pochůzka znamenala příležitost chvíli bloumat po trhu. Prošel kolem stánku s bílými květinami, které vydávaly temnou, sladkou, jedovatou vůni, a pak kolem dalšího, v němž několik lidí v drahých oblecích rozdávalo letáky. Za nimi visel nápis **JSTE ZČÁSTI NADPŘIROZENÁ BYTOST? NEJSTE V TOM SAMI. STOUPENCI STRÁŽCE VÁS ZVOU K LOTERII! VPUŠŤTE DO SVÉHO ŽIVOTA ŠTĚSTÍ!**

Nějaká tmavovlasá žena s rudými rty mu strčila leták pod nos. Když si ho Kit nechal, vrhla přes jeho rameno smysluplný pohled na Johnnyho a ten jí oplatil širokým úsměvem. Kit obrátil oči v sloup – takových sektiček, které se zhlédly v uctívání nějakého bezvýznamného démona nebo anděla, existovaly stovky. Nikdy z nich nevzešlo nic zajímavého.

Objevil jeden ze svých nejoblíbenějších stánků a koupil si kelímeček načerveno obarvené ledové tříště, která chutnala jako maracuja smíchaná s malinami a smetanou. Snažil se být při nakupování ostražitý, protože se na trhu prodávalo i cukroví a nápoje, které by jednomu dokázaly nadobro zkazit život, ačkoli na syna Johnnyho Rooka by si stejně nikdo netroufl. Johnny Rook na každého něco věděl. Kdo si ho proti sobě popudil, brzy zjistil, že jeho tajemství už vůbec nejsou tajná.

Kit se oklikou vrátil k čarodějnici s kouzelnými šperky. Neměla žádný stánek, takže jako obvykle seděla na levném sarongu s křiklavým potiskem, jaké se prodávají na pláži ve Venice. Když k ní přistoupil, zvedla hlavu.

„Ahoj, Wren,“ pozdravil ji. Pochyboval, že je to její skutečné jméno, ale na trhu jí tak říkali všichni.

„Ahoj, krasavče.“ Posunula se, aby mu udělala místo, a náramky na jejích zápěstích a kotnících se při tom rozcinkaly. „Co tě přivádí do mého skromného příbytku?“

Sedl si vedle ní na zem. Měl na sobě obnošené džíny s dírami na kolenou. Zamrzelo ho, že si nemůže peníze od otce nechat a koupit si pár nových kousků oblečení. „Táta mě poslal rozměnit dvě padesátky.“

„Pst.“ Mávla rukou, aby ho umlčela. „Jsou tady lidi, co ti kvůli dvěma padesátkám klidně podříznou krk a tvoji krev prodají jako dračí oheň.“

„Já jsem v pohodě,“ prohlásil sebejistě Kit. „Tady by si na mě nikdo nedovolil ani sáhnout.“ Zaklonil se. „Ledaže bych to chtěl.“

„A já už myslela, že mi amulety na bezostyšné flirtování došly.“

„Tvůj amulet na bezostyšné flirtování jsem já.“ Usmál se na dva kolemdoucí – vysokého, hezkého chlapce s bílým pramenem v tmavých vlasech a hnědovlasou dívku ve slunečních brýlích. Nevěnovali mu pozornost. Wren však vzápětí ožila při pohledu na dva návštěvníky trhu, kteří šli hned za nimi. Byl to urostlý muž a žena s tmavými vlasy spletenými do copu, který jí visel na záda.

„Ochranné amulety?“ nabídla jim Wren vstřícně. „Zaručeně vám zajistí bezpečí. Kromě stříbra mám i zlaté a mosazné.“

Žena si koupila prsten s měsíčním kamenem a pokračovala v chůzi, zabraná do hovoru se svým společníkem. „Jak jsi poznala, že jsou to vlkodlaci?“ zajímal se Kit.

„Podle toho, jak se dívala,“ odpověděla Wren. „Vlkodlaci často nakupují spontánně. A při pohledu na cokoli stříbrného uhnou očima.“ Povzdechla si. „Co se začaly dít ty vraždy, jdou ochranné amulety na dračku.“

„Vraždy?“

Wren se ušklíbla. „Jde o nějakou šílenou magii. Objevují se mrtvolky pokryté nápisy v démoních jazycích. Šušká se, že prý jsou oběti popá-

lené a utopené a mají useknuté ruce. Jak to, že zrovna ty jsi o tom ne-slyšel? Copak se nezajímáš o drby?“

„Ne,“ opáčil Kit. „Ani ne.“ Díval se za vlkodlačí dvojici mířící k se-vernímu okraji trhu, kam si lykantropové chodili nakoupit všechno, co tak mohli potřebovat – dřevěné a železné nádoby, oměj vlčí mor nebo třeba kalhoty, které se dají jedním pohybem strhnout z těla (Kit v to as-poň doufal).

Přestože měl být trh místem, kde se setkávají všichni podsvěťané, ve skutečnosti měli návštěvníci ve zvyku seskupovat se podle druhu. V jedné části se shromažďovali upíři a nakupovali ochucenou krev nebo si vybírali nové služebníky mezi těmi, kdo přišli o své pány. Jinde zase stály altány z popínavých rostlin a květů, v nichž se shlukovaly víly, vy-měňovaly si amulety a šeptem si navzájem věštily osud. Zbytku trhu se víly stranily, jelikož měly na rozdíl od ostatních zakázáno obchodovat. Stánky na samém konci trhu patřily čarodějům. Bylo jich poskrovnu a ostatní se jich báli. Každý čaroděj byl nějak poznamenán svým demo-nickým původem: někteří měli ocas, jiní zase křídla nebo zahnuté rohy. Kit jednou zahlédl čarodějkou, která měla úplně modrou kůži jako ryba.

Kromě toho se na trhu pohybovali ti, kdo byli podobně jako Kit a jeho otec obdařeni vnitřním zrakem – obyčejní lidé se schopností vi-dět svět stínů a prohlédnout iluze. Patřila k nim i Wren, která zaplatila jednomu čaroději, aby ji naučil základní kouzla. Snažila se být nenápad-ná, protože magie nepatří do rukou lidských bytostí. Navzdory tomu tajný obchod s výukou kouzel utěšeně vzkvétal. Daly se tak vydělat sluš-né peníze, ovšem pokud vás nechytily –

„Lovci stínů,“ vyjekla Wren.

„Jak jsi poznala, že na ně právě myslím?“

„Protože támhle jdou. Jsou dva.“ Ukázala bradou doprava a v očích se jí zračilo znepokojení.

Celý trh jako by znervózněl a prodavači začali nenápadně sklízet amulety s lebkami i lahvičky a krabičky s jedy a lektvary. Džinové na vodítkách se choulili za svými pány. Tanečnice peri strnuly a jejich pů-vabné obličejy, najednou chladné a tvrdé, se obrátily k lovcům stínů.

Byli dva, chlapec a dívka ve věku sedmnácti nebo osmnácti let. Chla-pec měl zrzavé vlasy a vysokou, atletickou postavu. Dívka byla ke Ki-

tovi obrácená zády, takže z ní viděl jen hřívu blondatých vlasů, které jí sahaly až k pasu. Mezi lopatkami jí na popruhu visel zlatý meč a z její chůze číselna sebedůvěra, jaká se nedá jen hrát.

Oba měli na sobě bojovou zbroj – ochranný oděv z tuhého černého materiálu, který je jasně řadil mezi lovce stínů neboli *nefilim*, lidské bytosti s andělskou krví, nesporné vládce nadpřirozeného světa. Téměř v každém velkém městě na planetě od Ria po Bagdád a od Láhauru po Los Angeles si vybudovali Instituty, což bylo něco jako obrovské policejní stanice. Většina lovců stínů se jako *nefilim* narodila, ale když to bylo potřeba, mohli se jimi stát i obyčejní lidé. Spousta lovců stínů zahynula v Temné válce, takže teď všemožně usilovali o doplnění svých řad. Povídalo se, že prý unesou každého, komu ještě nebylo devatenáct let a jeví aspoň nějaký potenciál stát se obstojným lovcem stínů.

Jinými slovy každého, kdo je obdařen vnitřním zrakem.

„Jdou ke stánku tvého táty,“ zašeptala Wren. Měla pravdu. Kit ztuhl a jen sledoval, jak lovcí stínů zahýbají do jejich uličky a neomylně míří k ceduli s nápisem JOHNNY ROOK.

„Vstávej.“ Wren vyskočila a chvatným gestem naznačila Kitovi, ať se také zvedne. Sklonila se a všechno své zboží začala balit do kusu látky, na němž předtím seděli. Kit si všiml, že má na hřbetě ruky zvláštní symbol, něco jako čáry značící vodu a nad nimi plamen. Možná si to načmárala sama. „Už musím jít.“

„Kvůli těm lovcům stínů?“ zeptal se překvapeně a ustoupil stranou, aby se mohla sbalit.

„Pst!“ Vyrasila pryč tak chvatnými kroky, že jí barevné vlasy za chůze poletovaly.

„Divný,“ zamumlal si Kit a vydal se zpátky k otcovu stánku. Vzal to k němu ze strany, se sklopenou hlavou a rukama v kapsách. Bylo mu jasné, že kdyby se lovcům stínů ukázal, pěkně by to od táty schytl, zvlášť když teď kolují ty zvěsti o násilném verbování všech civilů s vnitřním zrakem do devatenácti let, ale přesto nedokázal odolat a aspoň potají si musel vyslechnout, o čem mluví.

Blondatá dívka se předkláněla a lokty se opírala o dřevěný pult. „Ráda tě vidím, Rooku,“ řekla s podmanivým úsměvem.

Kit si pomyslel, že je moc hezká. Byla starší než on a kluk, který ji doprovázel, ho o hlavu převyšoval. A byla to lovkyně stínů, čili z jeho hlediska naprosto zapovězené území, ale stejně se mu líbila. Měla tričko bez rukávů a od jednoho loktu se jí k zápěstí táhla dlouhá bleďá jizva. Kolem paží i předloktí se jí ovíjela černá tetování, podivné symboly, které se splétaly ve zdobný vzor. Okraj jednoho symbolu jí vykuoval i z výstřihu trička. Byly to runy, kouzelná znamení, jež lovcům stínů propůjčují moc. Nikdo jiný než *nefilim* je mít nemohl. Kdyby si je na kůži nakreslil obyčejný člověk nebo podsvětan, propadl by šílenství.

„A kdo je tohle?“ zeptal se Johnny Rook a kývl bradou na mladého lovce stínů. „Snad ne ten tvůj slavný *parabátai*?“

Kit se na dvojici podíval s novým zájmem. Každý, kdo věděl o existenci *nefilim*, slyšel i o *parabátai*. Označovali se tak dva lovci stínů, kteří si navzájem přísahali, že budou až do smrti jeden druhému zachovávat platonickou oddanost a v boji vždy budou stát pospolu. Že jsou ochotni jeden pro druhého žít a také zemřít. Své *parabátai* měli i Jace Herondale a Clary Fairchildová, nejslavnější lovci stínů na světě. Slyšel o tom dokonce i Kit.

„Ne,“ odpověděla dívka neochotně a vzala do ruky jednu ze zavařovacích sklenic s nazelenalou tekutinou, které byly vyskládané u pokladny. Měl to být nápoj lásky, i když Kit věděl, že některé obsahují vodu s potravinářským barvivem. „Julián to tady zrovna moc nemusí.“ Její pohled těkal po tržišti.

„Jmenuju se Cameron Ashdown.“ Zrzavý lovec stínů natáhl ruku a Johnny mu jí s maličko zmateným výrazem potřásl. Kit té příležitosti využil k tomu, aby vklouzl za pult. „Jsem Emmin přítel.“

Blondatá dívka, tedy Emma, sebou sotva postřehnutelně škubla. Kit si pomyslel, že teď možná s Cameronem Ashdownem opravdu chodí, ale nesázal by na to, že to tak i zůstane.

„Hm,“ zabručel Johnny a vzal Emmě zavařovací sklenici z ruky. „Předpokládám, že sis přišla vyzvednout to, cos tu nechala.“ Vylovil z kapsy něco, co vypadalo jako kousek červené látky. Kit nechápavě zíral. Co může být tak zajímavého na čtverečku bavlněné tkaniny?

Emma se narovнала. Tvářila se dychtivě. „Přišel jsi na něco?“

„Že kdybys to hodila do pračky s bílým prádlem, budeš mít růžové ponožky.“

Emma si od něj látku zamračeně vzala. „Myslím to vážně. Ani netušíš, kolik lidí jsem musela podplatit, abych se k tomuhle dostala. Bylo to uloženo ve spirálovém labyrintu. Je to útržek z košile, kterou měla na sobě moje máma, když ji zavraždili.“

Johnny smířlivě zvedl ruku. „Já vím. To byl jenom –“

„Vtip? Ty si nech od cesty. Legrácky a sarkastický poznámky jsou moje parketa. Tvoje parketa je nechat ze sebe páčit informace.“

„Nebo si za ně nechat zaplatit,“ doplnil Cameron Ashdown. „To je taky možnost.“

„Koukněte, já vám nemám jak pomoci,“ bránil se Kitův otec. „Žádnou magii jsem v tom nenašel. Je to jenom kousek látky. Rozedraný a nacucaný slanou vodou, ale to je tak všechno.“

Přes dívčin obličej přeletěl zjevný, nezaměnitelný stín zklamání. Ne snažila se ho nijak zakrýt, jen si látku strčila do kapsy. Kit se neubráníl záchvěvu soucitu, což ho překvapilo – nikdy ho nenapadlo, že by mohl soucítit s lovkyní stínů.

V tu chvíli se na něj Emma podívala, skoro jako by promluvil nahlas. „Takže,“ řekla a v očích se jí znenadání blýsklo, „ty máš asi vnitřní zrak, stejně jako tvůj táta, co? Kolik je ti let?“

Kit ztuhl. Jeho otec si před něj rychle stoupl, aby na něj Emma neviděla. „Tak moment, já myslel, že se mě budeš vyptávat na ty vraždy, co se v poslední době udály. Nechybí ti nějaké informace, Carstairsová?“

Kit si uvědomil, že Wren měla nejspíš pravdu – o těch vraždách opravdu věděl úplně každý. Varovný tón v otcově hlase mu napověděl, že by měl co nejdříve zmizet, jenže za pultem byl jako v pasti a neměl kudy odejít.

„Zaslechla jsem nějaké řeči o mrtvých civilech,“ připustila Emma. Většina lovců stínů pronášela tento výraz označující obyčejné lidské bytosti s hlubokým pohrdáním, ale v Emmině hlase zaznívala jen úna-va. „Vyšetřování vražd spáchaných civily není naše práce. Tím se zabývá policie.“

„Jedná se i o vily,“ namítl Johnny. „Některé z obětí pocházely ze slučného lidu.“

„Vily vůbec vyšetřovat nesmíme,“ vmísil se do hovoru Cameron. „To přece víš. Zakazuje to Studený mír.“

Z okolních stánků se ke Kitovi doneslo slabé mumlání, které mu naznačilo, že není sám, kdo rozhovor s lovci stínů potají poslouchá.

Studený mír tvořil součást Zákona lovců stínů. Vstoupil v platnost téměř před pěti lety. Kit si skoro nevzpomínal na dobu, kdy neexistoval. Říkali tomu Zákon, ale ve skutečnosti se jednalo o trest.

Když bylo Kitovi deset let, životy podsvětanů i *nefilim* otřásla válka. Lovce stínů jménem Sebastián Morgenstern se obrátil proti vlastnímu druhu. Cestoval z jednoho Institutu do druhého, napadal jejich obyvatele, zotročoval jejich těla a nutil je, aby pro něj bojovali v hrůzostrašné armádě otroků bez vlastní vůle. Ovládl nebo zavraždil i většinu lovců stínů z losangeleského Institutu.

Kitovi se o tom občas zdály noční můry – sny o krvi tekoucí po chodbách, které nikdy neviděl, vyzdobených runami *nefilim*.

Sebastiánovi pomáhal v pokusu o vyhlazení lovců stínů sličný lid. Jako dítě slyšel Kit o vílách ve škole, tam je ovšem popisovali jako hezké dívenky, které pletou věnečky z květin a tančí v lesích. Sličný lid byl ovšem něco docela jiného. Zahrnoval mnoho druhů od mořských panen, goblinů a kelpií vybavených žraločími zuby až po urozené víly, jež zastávaly významné funkce u vílích dvorů. Urozené víly byly vysoké, krásné a děsivé. Příslušníci sličného lidu patřili vždy k jednomu ze dvou vílích dvorů – k Zakletému dvoru, což bylo nebezpečné místo, jehož královnu už dlouhá léta nikdo neviděl, nebo k Prokletému dvoru, temnému hnízdu proradnosti a černé magie, jehož král se podobal netvorům z dávných mýtů.

Jelikož se víly řadily k podsvětanům a přísahaly lovcům stínů věrnost, jejich zrada znamenala neodpustitelný zločin. *Nefilim* proto celou vilí rasu krutě potrestali zákonem, který vešel ve známost jako Studený mír. Ten vílám přikazoval poskytnout obrovské částky na opravu budov lovců stínů, jež byly ve válce zničeny, a rozpustit všechny armády. Ostatním podsvětanům zase bránil v tom, aby sličnému lidu jakkoli pomáhali. Za pomoc vílám se udělovaly přísné tresty.

Víly byly pyšná, prastará stvoření vládnoucí magií, nebo se to o nich aspoň říkalo. Kit je nikdy nepoznal jinak než jako zlomené tvory. Vět-

šina podsvětlanů a jiných obyvatel tajemného prostoru mezi světem civilů a sférou lovců stínů proti vlám nic neměla a nechovala k nim žádnou zášť. Zároveň se však nikomu z nich nechtělo stavět lovcům stínů na odpor. Upíři, vlkodlaci i čarodějové se vlám vyhýbali, ovšem s výjimkou míst, jako byl stínový trh, kde měly peníze větší váhu než Zákon.

„Vážně?“ podivil se Johnny. „A co kdybych ti řekl, že ty nalezené mrtvoly byly popsány nějakými symboly?“

Emma prudce zvedla hlavu. Měla tmavě modré, takřka černé oči, jejichž barva byla vzhledem k jejím světlým vlasům překvapivá. „Cos to říkal?“

„Slyšela jsi mě.“

„Jakými symboly? Stejnými, jaké se našly na tělech mých rodičů?“

„To netuším,“ odpověděl Johnny. „Vím jenom to, co jsem slyšel. Ale stejně to zní podezřele, ne?“

„Emmo,“ varoval ji Cameron. „Spolku se to nebude líbit.“

Spolek byl pro lovce stínů něco jako vláda. Podle Kitových zkušeností se mu nelíbilo vůbec nic.

„To je mi jedno,“ odsekla Emma. Kita už evidentně úplně pustila z hlavy. Upírala planoucí pohled na jeho otce. „Řekni mi všechno, co víš. Dám ti dvě stovky.“

„Dobře, ale zase tolik toho není,“ upozornil ji Johnny. „Někdo se prostě ztratí a o pár nocí později ho najdou mrtvého.“

„A kdy se naposledy někdo takhle ‚ztratil‘?“ zeptal se Cameron.

„Už jsou to dva dny,“ sdělil mu Johnny, zjevně s pocitem, že teď si svůj bakšiš zaslouží. „Mrtvola se objeví nejspíš zítra v noci. Vám stačí být na správném místě a chytit toho, kdo ji tam pohodí.“

„A nechceš nám taky říct, jak to máme udělat?“ zajímala se Emma.

„Ve městě se povídá, že příští mrtvolu nechají ležet v západním Hollywoodu. U baru Hrobka.“

Emma nadšeně zatleskala. Její přítel ji znovu varovně oslovil jménem, ale Kit mu klidně mohl vysvětlit, že marný čas. Ještě nikdy neviděl dospívající dívku, která by se z něčeho tolik radovala, i kdyby se jednalo o filmové hvězdy, chlapecké kapely nebo šperky. Zato tahle málem skákala nadšením z představy, že najde mrtvolu.

„A proč tam nejdeš sám, když tě ty vraždy tolik zajímají?“ zeptal se Cameron Johnnyho. Kit si pomyslel, že mladý lovec stínů má hezké oči. Vlastně s Emmou tvořili neuvěřitelně atraktivní pár. Tak atraktivní, že to bylo až protivné. Přemítal, jak asi vypadá ten bájný Julián. Jestli se dobrovolně zavázal k tomu, že bude téhle dívce až do smrti nejlepším kamarádem v platonickém slova smyslu, musí být nejspíš šeredný jako noc.

„Protože nechci,“ odpověděl Johnny. „Zní to nebezpečně. Ale vy přece nebezpečí přímo milujete. Vid', Emmo?“

Emma se na něj zazubila. Kita napadlo, že to působí, jako by Johnny Emmu docela dobře znal. Zjevně se sem nepřišla vyptávat poprvé. Bylo zvláštní, že on ji tu nikdy předtím neviděl, jenže na druhou stranu přece nechodil na trh pokaždé. Emma si strčila ruku do kapsy, vytáhla ruličku bankovek a podala ji otci, zatímco Kit přemýšlel, jestli někdy byla u nich doma. Vždycky když se u jejich domu objevili zákazníci, otec ho poslal dolů do sklepa a poručil mu zůstat tam a ani nemukat.

Vysvětlil mu to jedinou větou: „Lidi, co s nima obchoduju, je lepší vůbec neznat.“

Jednou Kit omylem vyšel ze sklepa dřív a přistihl otce při jednání se skupinkou jakýchsi netvorů v dlouhých pláštích s kapucemi. Kitovi aspoň jako netvoři připadali – oční víčka i rty měli sešité k sobě a od holých hlav se jim odráželo světlo. Otec mu tehdy řekl, že jsou to mlčenliví bratři, tedy lovci stínů, kteří prošli procesem tělesného zohavení a magického mučení a stali se něčím víc než lidskými bytostmi. Dokázali mluvit jen prostřednictvím své mysli a čist myšlenky jiných lidí. Od té doby už Kit při otcových „obchodních jednáních“ nikdy ze sklepa nevycházel.

Kit věděl, že jeho táta je zločinec. Věděl, že se živí prodáváním tajemství, i když nikdy ne lží. Johnny si zakládal na tom, že jsou jeho informace spolehlivé. Kit tušil, že on sám nejspíš v životě dopadne stejně. Bylo těžké žít normálně, a přitom v jednom kuse předstírat, že nevidíte něco, co se vám děje přímo před očima.

„Každopádně díky za informaci,“ řekla Emma a začala se odvracet od stánku. Zlatý jílec jejího meče se zaleskl ve světle dopadajícím z ostatních stánků. Kita napadlo, jaké to asi je, patřit k *neflim*. Jaké je

žít mezi lidmi, kteří vidí stejné věci jako vy. Nikdy se nebát toho, co číhá ve tmě. „Zatím se měj, Johnny.“

Na odchodu mrkla – přímo na Kita. Johnny se k němu rychle otočil a Emma zatím i se svým přítelem zmizela v davu.

„Tys jí něco říkal?“ chtěl vědět Johnny. „Proč se na tebe tak koukala?“

Kit zvedl ruce v obranném gestu. „Nic jsem neřekl,“ ohradil se. „Asi si jenom všimla, že vás poslouchám.“

Johnny si povzdechl. „Snaž se být nenápadnější.“

Jakmile lovci stínů odešli, trh začal postupně zase ožívat. Kit slyšel hudbu a sílící šumění mnoha hlasů. „Jak dobře znáš tu lovkyni stínů?“

„Emmu Carstairovou? Chodí si ke mně pro informace už několik let. A evidentně jí vůbec nevadí, že tím porušuje předpisy *nefilim*. Ve srovnání s těmi ostatními je vlastně celkem sympatická.“

„Chtěla po tobě, abys zjistil, kdo zabil její rodiče.“

Johnny škubnutím otevřel zásuvku. „Já nevím, kdo je zabil, Kite. Nejspíš víly. Stalo se to za Temné války.“ V obličeji měl výraz falešné ublíženosti. „Tak jsem jí chtěl pomoci. No a co? Peníze lovců stínů jsou taky peníze.“

„A navíc bys rád, aby se lovci stínů soustředili na jiné věci než na tebe,“ dodal Kit. Strílel sice od boku, ale měl pocit, že se tentokrát trefil. „Máš rozjetou nějakou akci?“

Johnny s prasknutím zavřel zásuvku. „Možná.“

„Na člověka, co prodává tajemství, jich sám taky nemáš málo,“ poznamenal Kit a strčil si ruce do kapes.

Otec ho vzal kolem ramen, což byl na něj nezvykle otevřený projev citů. „Moje největší tajemství jsi ty,“ prohlásil.

I

HROBKA

„Nefunguje to,“ řekla Emma. „Myslím tenhle vztah.“

Z druhého konce linky se ozývaly zdrcené zvuky. Emma je nedokázala pořádně dešifrovat, na střeše baru Hrobka totiž nebyl moc dobrý signál. Přecházela sem a tam po okraji střechy a občas se podívala dolů do středového atria. Rostly tam žakarandové stromy, mezi nimiž visely šňůry s elektrickými žárovkami, a po zahradě byly rozestavené elegantní stoly a židle v hypermoderním stylu. Mezi nimi se mačkali stejně tak elegantní a hypermoderní mladí lidé, v rukou třpytivé sklenky vína připomínající průhledné bubliny červené, bílé a růžové barvy. Na dnešní večer si někdo celý podnik pronajal na soukromý večírek. Mezi dvěma stromy byl natažený transparent s přáním všeho nejlepšího k narozeninám a davem se proplétali číšníci roznášející cínové servírovací talíře s občerstvením.

Emma měla při pohledu na okázalou oslavu chuť provést něco nepatřičného, třeba skopnout ze střechy pár tašek nebo skočit do davu salto. Spolek by ji však za takové chování poslal na pěkně dlouhou dobu do chládku. Civilové by neměli lovce stínů nikdy spatřit. A navíc, i kdyby Emma do atria opravdu seskočila, nikdo z návštěvníků večírku by ji stejně neviděl. Cristina jí po celém těle nanasla runy vytvářející iluzi, díky nimž byla pro každého, kdo neměl vnitřní zrak, zcela neviditelná.